

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ပဲခင်းစောင့်သရဲ

အောင်မြတ်သာနှင့် ပဲခင်းစောင့်သရဲ

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း ဘကျော်အိမ်မှာ တည်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ညဘက်ရောက်တော့ အောင်မြတ်သာက ဘုရားစင် အရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး မိမိလုပ်စရာရှိတဲ့ အမှုတွေကို လုပ်နေတဲ့ အချိန် သက်ခိုင်က တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ဘကျော်နဲ့ ထိုင်စကား ပြောနေခဲ့တယ်။

"ဘကျော် မင်းကြုံ ခဲ့ရတာတွေ ပြောပြမယ်ဆို"

"ဪ ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်က မေ့နေတာ ကျုပ်ဆို အဲဒီအချိန် သေပြီ ထင်နေတာ "

"ဘယ်လို စဖြစ်တာလဲ"

"အဲဒီနေ့က လပြည့်ညကြီး ကျုပ်တို့ ကလည်း မီးကင်းစောင့်ရင်း ကာလသားတွေစုပြီး ရွာထဲမှာ အရက် ထိုင်သောက် ဖြစ်ကြတယ် အရက်လေး နည်းနည်းမူးလာတော့ ဦးကုလား အကြောင်းက ပါလာတယ် အရင်က ဦးကုလားခြံထဲ ဝင်ခိုးတဲ့ ကောင်တွေ ကြောက်လန့်စရာ အဖြစ်တွေ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေ ပြောခဲ့ကြတယ် ပြောနေရင်း ထွန်းမြင့် ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီည ဆယ့်နှစ်နာရီ တိတိမှာ ဦးကုလားခြံထဲမှာ မွေးထားတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ကို ခိုးနိုင်ရင် အရက် သောက်ချင်သလောက် သူတိုက်မယ်ဆိုပြီး ပြောတယ် ကျုပ်ကလည်း မူးနေတာဆိုတော့ အကြောက်အလန့်က မရှိဘူး အဲဒါနဲ့ သူပြောတဲ့ အတိုင်း သွားခိုးတာ ဦးကုလားခြံထဲကို

ဝင်ဖို့ က သိပ်မခက်ဘူး သူ့ခြံဘေးမှာ ပေါက်နေတဲ့ သရက်ပင်ပေါ်တက် လိုက်တာနဲ့ ခြံထဲကို ကျော်ဝင်လို့ ရသွားပြီ ကျုပ်လည်း သရက်ပင်ပေါ် ကနေ ခြံထဲဝင်ပြီး ခြံအနောက်က ဘဲခြံရှိရာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလာလို က်တယ် "

"အဲဒီလူက ဘဲတွေပါ မွေးထားတာလား"

"ဘဲတင် မဟုတ်ဘူး ကြက်တွေ ဝက်တွေ နွားတွေပါ မွေးထားတာ ကျုပ်ကလည်း အရှိန်လေး ရနေတော့ ဘဲခြံအောက်ကနေ ခင်းထားတဲ့ ဝါးကပ်တွေကို ချိုးပြီး အိပ်နေတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက် တယ် နှုတ်သီးကို ကိုင်ထားတဲ့ အတွက် ဘဲကအော်မရပဲ တောင်ပံခတ် သံ အနည်းပဲ ထွက်လာတယ် အဲဒီထိ အဆင်ပြေ နေသေးတယ် ဘဲကို အ သင့်ယူလာတဲ့ လုံချည်နဲ့ လုံးပတ်ပြီး ခြံပြင်ကို ပြန်ထွက်ဖို့ လုပ်တဲ့ အချိန် သစ်ပင်တွေပေါ်ကနေ ခုန်ချလာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ် ခြေသံတွေကမှ အများကြီးပဲ ကျုပ်လည်း ခြေသံကြားတဲ့ နေရာကို ကြ ည့်လိုက်တော့ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုးတွေကို မြင်လိုက်ရတယ် ကျုပ်ရှိရာကို လေးဖက်ထောက်ပြီး ပြေးလာနေတာ မြ င်တော့ ကျုပ်အပြင်ကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာလဲ မသိတော့ဘူး အရ က်သောက်တဲ့ နေရာကို ပြန်ရောက်တာပဲ သိတယ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ သ တိမေ့သွားတာ လေးရက်လောက် မထနိုင်ဘူး အဲဒီထဲက ဦးကုလားခြံဆို ဝေးဝေးက ရှောင်တယ်"

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ပုံဆိုရင် ဦးကုလားက သူ့အလုပ်တွေထဲမှာ နာနာ ဘာဝတွေကို အစောင့်အဖြစ် ချထားတာပဲ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူးလား"

"ဘယ်လို ပြောနိုင်မလဲဗျာ တစ်ရွာလုံး သူနဲ့ လွတ်တဲ့ သူမှ မရှိတာ

ငွေလိုရင် သူ့ဆီကပဲ ယူပြီး လုပ်စားနေရတော့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်တော့မှာလဲ "

"သူနဲ့ တွေ့လို့ မရဘူးလား"

"သူနဲ့ က တွေ့လို့ ရတယ် ဒါပေမဲ့ အပြင်လူ ဆိုရင်တော့ သူက အ တွေ့ခံပါ့မလား"

"ထားလိုက်ပါ သူ့အကြောင်း နောက်တော့ သိလာ ရပါလိမ့်မယ်"

သက်ခိုင်လည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကနေ ထဖို့ လုပ်တဲ့ အချိန်

"ဖျောက် ဖျောက် ဂလုန်း ဂလုန်း "

"ဘာတွေတုံး အိမ်ပေါ်ကို ကျလာတာ"

ဘကျော်က အလန့်တကြား ထအော်တော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဘကျော် မိဘတွေ အပြင်ကို ပြေးထွက်လာတယ်။

"ဘကျော် ခဲလုံးတွေ ခေါင်မိုးပေါ်ကိုကျလာတာ ဘယ်က ပစ်မှန်းလဲ မသိဘူး"

သက်ခိုင်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ကျလာတဲ့ ခဲလုံးတွေကို ကောက်ကြည့် လိုက်တော့

"ဒါက ကျောက်စရစ် အမျိုးအစားပဲ ဒီလို ကျောက်တွေ ရွာထဲမှာ ရှိ လား"

"ရွာထဲမှာ တော့ မရှိဘူး ဦးကုလား ခြံထဲမှာ လမ်းခင်းဖို့ ပုံထားတဲ့ ကျောက်စရစ်တွေတော့ ရှိတယ်"

ဘကျော် စကားကို ကြားတော့

"မင်းတို့ ဦးကုလားကတော့ ငါတို့ ကို စိန်ခေါ်နေပြီ" လို့ ပြောရင်း အိ

မိမိပေါ်ကို တက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

သက်ခိုင် အိမ်ပေါ် ရောက်တော့ အောင်မြတ်သာက ဘုရားစင်ရှေ့က နေ မတ်တတ်ရပ်ပြီး

"သက်ခိုင် ခြံထောင့်တွေမှာ ဒီအပ်ချည်ကြိုးတွေ သွားချည်ထားလိုက် ဒါဆိုရင် သူတို့ နှောင့်ယှက်လို့ မရတော့ဘူး" ဆိုပြီး အပ်ချည်လုံး တစ်လုံးကို လွယ်အိတ်ထဲကနေ ထုတ်ပေး လိုက်တယ်။

သက်ခိုင်လည်း အပ်ချည်ကြိုးကိုယူပြီး ခြံထောင့်တွေမှာ ချည်လိုက်တော့မှ ခေါင်မိုးပေါ်ကျနေတဲ့ ခဲတွေ ရပ်သွားတယ်။

ခဲတွေကျတာ ရပ်သွားတော့ အောင်မြတ်သာက ဘကျော်ရဲ့ မိဘတွေကို

"အရီးတို့ ရွာမှာ အခုလို ခဲတွေကျတာ အရင်က ဖြစ်ဖူးလား"

အောင်မြတ်သာရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ဘကျော်ရဲ့ မိဘတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး

"အခုလိုဖြစ်တာ ကျုပ်တို့ ကို ပယ်ထုတ် လိုက်တာပဲ သူ မကျေနပ်တဲ့ သူ ဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကိုခဲတွေ ကျလာတတ်တယ် အဲလိုကျပြီဆိုရင် သူ လယ်ထဲမှာ အလုပ် လုပ်မရတော့ဘူး သူ့ဆီကနေ ဘာမှ မရတော့ဘူး အခုလိုဖြစ်တာ လေးအိမ်လောက် ရှိပြီ"

"ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ စိတ်အရမ်းကြီး မပူပါနဲ့ ဒီရွာမှာ အရီးတို့ အရင်ပိုင်ခဲ့တဲ့ လယ်မြေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"အရီးတို့ ပိုင်ခဲ့တာဆိုရင် ဆယ်ဧကလောက် ရှိမယ် အခုတော့ အားလုံး မရှိတော့ဘူးလေ"

"တစ်ရွာလုံး နှစ်နာထားတဲ့ လယ်မြေတွေ ပြန်ရအောင် ကူညီပေးပါ့မယ် အခုအရီးတို့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ အနှောင့်အယှက်တွေကို ဖြေရှင်းပေးမလို့ ကျုပ်တို့ ဒီရွာကို ရောက်လာတာပါ စိတ်အေးအေး ထားပြီး နေကြပါ" လို့ မှာ ပြီး အောင်မြတ်သာနဲ့ သက်ခိုင်တို့ နှစ်ဦး ရွာအပြင် လယ်ကွင်းစပ်ကို ထွက်လာ ခဲ့လိုက်တယ်။

ရွာမြေ အစပ်ကိုလည်း ရောက်ရော အောက်သဲ့သဲ့ အနံ့တစ်ခုက ပဲခင်းတွေထဲကနေ လွင့်ပျံ့လာခဲ့တယ်။

"ဆရာ ဒီအနံ့က လူတွေသေပြီး ပုပ်တဲ့ အခါ ထွက်တဲ့ အနံ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်မသွားပဲ စောင့်ကြည့်နေတာ ပဲခင်းတွေ အကုန်လုံးထဲမှာ နာနာဘာဝတွေ ရှိနေတယ် "

"ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

"ဒီနေရာက အဓိကဇာစ်မြစ် နေရာ မဟုတ်ဘူး ဒီထဲက ကောင်တွေကို မောင်းထုတ် လိုက်ရင်လည်း ပြန်လာကြဦးမှာ ပဲ လယ်မြေထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ အစီအရင်တွေကို ဖော်ထုတ်မှ ရမယ် အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို သိရပြီမို့လို့ မနက်ဖြန် ဦးကုလားအိမ်ကိုသွားပြီး မီးစဉ်ကြည့်က ကြတာပေါ့"

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း ပဲခင်းတွေရှိရာဘက်ကနေ ပြန်ထွက်လာပြီး ရွာထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့

"ဆရာတို့ ကျုပ်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ "

"အေး ဟုတ်တယ် ဦးကုလားအိမ် ဘယ်နားမှာ လဲဆိုတာ သိချင်လို့ မေးမလို့ ပါ"

"ဪ ဦးကုလားအိမ်က ဒီရွာလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားရင် တွေ့လိမ့်မယ် တစ်အိမ်လုံး ရေနံချေး သုတ်ထားတာ သူတစ်အိမ်ပဲ ရှိတယ်"

"အေး အေး မင်းလည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦး "

"ဆရာတို့ က ဦးကုလားအိမ်ကို သွားမလို့ လား သတိထားဦးနော် "

ဘကျော်ရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အောင်မြတ်သာက အနည်းငယ် ပြုံးပြကာ ရွာလမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာတဲ့ အောင်မြတ်သာတို့ ကို မြင်တော့ ရွာထဲက လူတွေက မဝံ့မရဲနဲ့ လှမ်းပြီး ကြည့်နေကြတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ များ မကြာမီ ရေနံချေးဝနေတဲ့ နှစ်ထပ် အိမ်မည်းမည်း တစ်လုံးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရတယ်။

အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ ခြံအဝမှာ ကပ်ထားတဲ့ စာက

"ရဟန်းသံဃာနှင့် အခွင့်မရှိသူ မဝင်ရ"တဲ့ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်တော့ သက်ခိုင် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန် ခြံထဲကနေ အရပ်ပုပုလုံးလုံး လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး

"ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

ထိုသူရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အောင်မြတ်သာက

"ကျုပ်တို့ က ဦးကုလားကို တွေ့ဖို့ လာတာပါ သူနဲ့ စကား အနည်းငယ် ပြောဖို့ ရှိလို့ "

"ဆရာမရှိဘူး ရှိလည်း အပြင်လူတွေဆိုရင် မတွေ့ဘူး ခင်ဗျားတို့ ပြ

နံတော့" လို့ ပြောပြီး အထဲဝင်ဖို့ အလုပ် ခြံထဲကနေ